

TINNA LINDBERG

FÖRNEDRINGEN

EN SPÄNNINGSROMAN

rapport : Koh Lanta 11.02.2015

kl 05:45 - Ännu en död man upphittad fastbunden på elefant.

Personer och händelser i denna berättelse är fiktiva, men inspirerade av den verklighet jag lever och jobbar i. Eventuella likheter med verkliga människor eller händelser är tillfälligheter. Jag har också tagit mig vissa geografiska friheter i skildringarna av platser i Thailand. Jag har själv inte jobbat på Sveriges ambassad i Bangkok, dock på en annan av Sveriges ambassader utomlands. Scenerna från Flashback däremot, är snarlika de diskussioner som förs mellan män om kvinnor på sociala medier.

Utgiven av Blue Publishing, www.blue.se

© Tinna Lindberg

OMSLAG: Eva Karlsson

REDAKTÖR: Stefan Lundström

ISBN 978-91-86293-36-9

TRYCK: Scandbook i Falun 2017

PHUKET, 7 FEBRUARI (2015)

Mannen som stappade ut från en av barerna längs Bangla Road andades häftigt. Det glesa håret stod på ända i små sjok, hopklibbade av svett och hårvax, och hans rosa pikétröja var skrynklig som om någon tagit ett rejält tag i den.

Han stannade upp, tog stöd mot ett av de höga barborden och försökte få ner andhämtningen. På barstolarna runt om honom satt en rad unga kvinnor uppflugna likt färggranna lockfåglar och läppjade på sina drinkar. Längre in i baren, som saknade vägg ut mot gatan, skymtade avklädda kvinnokroppar. Belysta med blått eller rött ljus dansade de i takt med den pulserande musiken.

Mannen andades lugnare nu. Han sträckte på sig, drog fram en kam ur bakfickan på shortsens och drog med några tag håret bakåt. Han rättade till tröjkragen och gick sedan ut i ljuset av neonskyltar som pulserade ut sina budskap: »Ass smacking fun«, »Naughty Girls«, »Wet lips bar«. Gled genom havet av nätta, halvnakna kvinnokroppar som drog i armarna på rusiga, tjockmagade män och ropade ut sina erbjudanden. Kvinnorna utklädda, anpassade till manliga fantasier. Männerna svettiga, slafsigt semesterklädda, med shortsens buktande av upphetsning och pengar. Hänförda tittade de sig omkring, med ansikten som pärlade av svett i den fuktiga luften. Då och då stannade strömmen upp när någon fick napp och började köpslå om priset. Även mannen i den rosa pikétröjan blev stoppad av kvinnor som drog i honom. Han avböjde, men passade ändå på att ogenerat ta på ett bröst eller klappa någon i stjärten. Som om de vore godisbitar som han övervägde att köpa.

Vreden välldes upp inom mig och fick det nästan att svartna för ögonen. Jag kramade handen hårt kring halsen på flaskan i axel-

remsväskan och glasets kalla yta svalkade min fuktiga handflata. Jag fäste blicken på mannen i den rosa tröjan, som ökat farten genom trängseln. Låg så tätt bakom honom som jag vågade utan att bli upptäckt. När han närmade sig slutet på Bangla Road vek han plötsligt av på en sidogata och försvann ur sikte. Andfådd och med väskan dunkande mot låret rusade jag efter runt hörnet.

Mannen dök upp i mitt synfält igen. Han hade stannat till vid några soptunnor och svarta sopsäckar som stod längst ner i en återvändsgränd. Bangla Roads bjärta färger hade bytts ut mot nattens mörker och av den öronbedövande popmusiken som strömmade ur barernas högtalare hördes nu bara ett dovt dunkande. Dofterna av fisksås, sopor och mögel blandade sig med den bastuvarma luften. Mannen stod med ryggen mot mig och ett plaskande ljud hördes. Han hade hasat ner shorts och kal-songer och hans vita skinkor lyste i mörkret. Så höjde jag flaskan och slog till. En perfekt träff i bakhuvudet. Mannen stönade, sjönk först ner på knä innan han ramlade framåt och blev liggande med ena kinden i pölen av sig egen urin. Jag lät flaskan glida tillbaka ner i väskan och tog fram rullen av tjockt rep.

Jag betraktade mannen där han låg, medvetslös och med bakbundna händer. Så hördes ett frustande och marken skälvde av tunga steg.

»Good morning sir! Would you like something to drink?»

Thai Airways flygvärdinnas läppstift matchade perfekt det rosa bandet tvärsöver hennes lila sidenjacka. Hon log vänligt mot Jocke Berg.

»Yes, a gin and tonic. And a strong beer«, svarade han på knagglig svengelska.

Det doftade av jasmin från blomman i hennes strama, svart-blänkande hårknut. Hon spred en känsla av omsorg när hon lutade sig fram och ställde ner plastglas och miniflaskor på brickbordet.

Jocke gick direkt på groggen. Hällde hela innehållet i både miniflaskan och läskburken över isen i plastglaset. Rörde om med den lilla drinkpinnen i transparent plast, fällde sätet bakåt en bit och sköt upp basebollkepsen i pannan. Han drack en klunk, kände beskan från tonicen.

»Äntligen på väg«, tänkte han och log belåtet. Framför honom låg två hela veckor i Thailand. Minst – kanske skulle han stanna längre. Grabbarna på jobbet hade varit där flera gånger och berättat att man kunde stanna en hel månad utan visum. Fanns visst något avtal mellan Sverige och Thailand. Hemma i Gävle väntade ju ändå ingenting. Förutom några korta påhugg hade han gått arbetslös ända sedan Läkerolskylten hade släckts ner 2013 och verksamheten flyttat till Slovakien. Dessutom var det ju februari, årets deppigaste månad.

Stämningen var hög i kabinen, luften vibrerade av förväntningar. Jocke tog en klunk till. Sneglade på sina medresenärer, de flesta ensamresande, överviktiga män. Flera hade bunkrat upp med småflaskor från flygplatsens taxfreeshop som de nu försökte smyga upp ur byxfickorna. Grabbgång med basebollkepsar eller

för små halmhattar brölade i kapp med småbarn, som redan hade svårt att sitta stilla trots att planet knappt hunnit upp i luften. Till vänster om Jocke satt en thailändsk munk i brunröd livklädnad och lädersandaler. Beträktade sina medpassagerare med pigga ögon och ett ansiktsuttryck som fick honom att se ut som om han konstant log lite överseende mot sin omvärld.

»Skål! Reser du också själv?«

En man i yttersätet på andra sidan mittgången höjde sitt plastglas mot Jocke.

»Yepp!« Jocke lyfte sin grogg en bit upp i luften och nickade.

»Har du tjej därnere som du ska hälsa på, eller?«

»Njaa . . . Nä, hur menar du?« svarade Jocke något överrump-
lad.

6 | »Ja, det är väl för kvinnorna som vi grabbar åker till Thailand. Lennart heter jag förresten.« Mannen sträckte fram en blek, finlemmad hand.

»Jocke heter jag.« Han tog Lennarts hand. »Ska hälsa på gamla bekanta som köpt hus i Thailand.«

»Åh fan. Är det första gången du åker?«

»Ja.«

»Åh du kommer att älska det. Första gången för mig var en resa med grabbarna och efter den var jag helt såld. Klimatet, den goda maten och så brudarna förstås.«

Lennart hävde sin tunna kropp över armstödet på sin flygstol så att han kom närmare Jocke och sänkte rösten: »Du vet, där är allt tillåtet. Inte så mycket regler som hemma. I Pattaya har man ju svårt att freda sig för alla tjejer som springer efter en, och det är väl bra om man kan hjälpa till lite med försörjningen. *Ja, du vet vad jag menar.* Där kan man få en ung, snygg tjej vid sin sida och det är ju inte så dumt för egot. Särskilt när man börjar bli till åren.«

»Du anar inte vilka fina kroppar de har«, fortsatte han och

strök med handen över sin kala hjässa. »Små och nätta, och de blir sällan feta. För att inte tala om deras hår. Långt och blankt. De är bättre än de svenska brudarna på att ta hand om sitt utseende. Och så är de roliga att vara med. Glada och fnittriga.«

»Ja, det låter ju inte dumt«, flikade Jocke in, fortfarande ställd över Lennarts frispråkighet.

»Nej, eller hur? Men nu håller jag mig till en och samma. Jag har en flickvän därnere sedan ett par år tillbaka. Mai heter hon. Vi träffades på en bar i Phuket. Du vet, det finns någon därute för alla. Fan, det skålar vi för! Skål för kärleken och de thailändska brudarna! Vi ses i gryningen.«

Jocke och Lennart höjde på nytt sina plastglas i luften, skålade och drack. Det skvimpade till i drinkarna när planet plötsligt skakade till. En röst ur högtalarna uppmanade alla att sätta sig och spänna fast säkerhetsbältena, eftersom de var på väg in i ett område med luftgropar. Jocke drog upp dagens Expressen ur fickan på flygplansstolen och hans blick föll direkt på en reklamannons för spelsajten bet365. Kanske hade turen börjat vända ändå? Han hade hållit sig helt borta från spelandet i över ett år och hade sett det som hände för ett par veckor sedan som ett test. Ville se om han kunde klara av att spela bara för nöjes skull. Halva månadens utbetalning från a-kassan hade gått åt i ett drag och han mindes ögonblicket när korten vändes upp. Hjärtklappning och panik hade bytts ut mot en enorm lättnad och eufori när han insett att hans stege dragit in potten på 2 000 dollar. Och plötsligt hade han fått råd till den där flygbiljetten till Thailand.

Före jul hade Linda skickat mejl med ett julkort och bett honom komma och hälsa på henne i Koh Lanta. Den här gången hade han inte omedelbart raderat det, utan öppnat och läst. Hade kunnat svälja förtretet över att ha blivit bortvald. Han hade ju inget att förlora. Livet i Thailand verkade både behagligt och lockande. För spelandets skull var det säkert också bra att byta

miljö ett tag. Men från och med nu skulle han ha kontroll. Bara satsa pengar han verkligen hade. Jocke sneglade på broschyren som stack upp ur fickan på flygplansstolen. Läste resebolagets slogan som stod tryckt längs ena kanten med snirkliga bokstäver: *»En tidlös plats där du lever helt utan krav och måsten«*. Han öppnade sin öl och drack djupa klunkar. Njöt av att det var semester och av att kunna dricka mitt på dagen utan att någon tittade snett.

BANGKOK 2 FEBRUARI

Från: nicole.sherlock@ikea.com
Till: viktor.lindh@sweembassybangkok.se
Kopia: jan.adelsward@sweembassybangkok.se
Ämne: Visit of Swedish Minister of Trade to IKEA

Dear Ambassador Lindh,
I have been trying to get in touch with your colleague, Mr Jan Adelswård to discuss the practical arrangements as regards the upcoming visit by the Swedish Minister for Trade to our IKEA store here in Bangkok. I would be most grateful if you could contact me.
Best regards,
Nicole Sherlock, Store Manager

Från: viktor.ridderhielm@sweforeignministry.se
Till: viktor.lindh@sweembassybangkok.se
Kopia: jan.adelsward@sweembassybangkok.se
Ämne: ?!Handelsministerns program?!

Hej,
Vi har fortfarande inte sett till något utkast till program inför handelsministerns resa till Bangkok. Tacksam ni skickar det pronto!
Hilsen,
Viktor Ridderhielm, samordnare åt handelsministern

Från: ann-marie.strom@sweforeignministry.se
Till: viktor.lindh@sweembassybangkok.se
Ärende: RE: Startdatum för ny försvarsattaché?

Hej Viktoria,
Tack för ditt mejl. Jag beklagar att tillsättningen av ny försvarsattaché drar ut på tiden. Som du vet har personalavdelningen ett stort bemanningspussel att lägga och det är fortfarande några bitar som behöver falla på plats innan vi hittat en lösning. Men jag hör av mig till dig så snart jag har mer information.
Med vänlig hälsning,
Anne-Marie Ström, bemanningschef

Viktoria Lindh drog en djup suck. Hon tittade från sitt rymliga tjänsterum genom glasväggen ut mot korridoren. Konstaterade att Jan Adelswärds rum var släckt. Flyttade sedan blicken till klockan på sin dator. Den hade passerat tio och hon mumlade något om »den där förbannade Adelfjant«, innan hon fortsatte att skanna av inkorgen. Vissa mejl raderade hon omedelbart utan att öppna dem. Andra, som hon inte kunde bedöma genom att bara läsa överskriften, öppnade hon och ögnade snabbt igenom för att sedan radera, skicka vidare eller sortera för åtgärd vid senare tillfälle. Metoden hade hon lärt sig på en kurs i administration och styrning för blivande chefer och hon hade varit bäst i klassen på övningen. Men vad hjälpte det nu?

10 | »Hur fan hamnade jag här?« fortsatte hon muttra för sig själv. Tänkte på hur det hade kunnat bli om karriären inte tagit den här vändningen. Då hade hon varit ambassadör i Washington, London eller Paris. Suttit i internationella förhandlingar om de riktigt stora frågorna: klimatet, hotet från Ryssland, terrorbekämpning och kriget i Syrien. Fått vara en del i det internationella nätverk av rådgivare, experter, ministrar och andra politiska högdjur vars inflytande verkligen betydde något.

Men i stället satt hon här i Bangkok, vid sidan av strålkastarljuset. Visserligen som svensk ambassadör, men ändå sparkad snett uppåt i karriären – till en mögeldoftande ambassad, vars uppgifter mest bestod av konsulära ärenden med thailandsvenskar som inte hade vett nog att hålla sig ifrån brott, droger eller prostituerade, men som ändå krävde statens fulla uppmärksamhet när de försatt sig själva i skiten. Ofta frågade hon sig om det verkligen var en ambassad hon jobbade på. Det var snarare en kombination av psykologmottagning, äktenskapsförmedling och begravningsbyrå. Det enda hon kunde trösta sig med var att hon hade ett stort hus med pool. Det hade hon all-

tid drömt om. På något sätt fick det henne att känna sig framgångsrik.

Viktoria printade ut mejlet från handelsministerns samordnare att lägga på Jan Adelswärds bord som en påminnelse när han behagade komma till jobbet. Än en gång hade det gått rundgång i förberedelserna för handelsminister Wera Lings besök från Sverige. Det hörde inte till vanligheterna att ministrarna förlade sina besök till Thailand, så nu när det hände fick man ändå anstränga sig lite. Handelsministern var dessutom ökänd för att ha skyhöga förväntningar på både innehåll och resultat från sina resor. Viktoria hade gett uppgiften till Jan, ministerråd och näst högst i rang på ambassaden, i avvaktan på att den nye försvarsattachén skulle komma på plats.

Syftet med besöket var att kränga fler JAS-plan till thailändarna. Men det thailändska flygvapnet hade redan tolv stycken och Viktoria hade försökt föra fram till Stockholm att besöket inte hade rätt tajming. För tillfället rådde en svacka i de vanligtvis goda bilaterala relationerna, eftersom Sverige inte lyckats leverera de reservdelar som krävdes. Detta berodde i sin tur på att den svenska försvarsmakten infört ett nytt, datoriserat beställningssystem som var så komplicerat att ingen begrep sig på det, och därför låg alla reservdelar till flygplanen kvar i ett centrallager på en mindre ort i Mellansverige. Men politiken visade ingen lyhördhet för sådana detaljer. Var det ett överskott så var det.

Viktoria stängde ner mejlprogrammet och grävde i stället fram sin iPad ur väskan. Noterade med glädje den lilla röda ringen i hörnet längst upp i Wordfeud-appen, vilket betydde att någon av hennes motspelare hade lagt ett drag. Wordfeud byggde på det klassiska sällskapsspelet »Alfapet« och ända sedan det lanserades hade Viktoria varit fast. Hon hade alltid gillat ord och bokstäver, och att ha flera spel i gång samtidigt passade hennes kynne. Det var på många sätt en parallell till tjänstemannajobbet

på UD, som till stor del bestod av ordvrängeri och att hoppa in och ut ur frågor och processer som löpte simultant. Hon satte sig bekvämt till rätta och la upp sina långa, byxklädda ben på bordet. Öppnade appen och la ut ett nytt ord. Försökte förtränga den ständigt gnagande känslan av hur det kunde ha blivit om hon inte hade skickat i väg det där förbannade mejlet.

»Inte en gång till. Har det inte hänt någonting alls i det där landet?«

Andra ambassadsekreterare Sara Al-Mayahi svor högt för sig själv när hon läste nätupplagan av Dagens Nyheter, som toppade med nyheten om att en ny gängvåldtäkt ägt rum i Indien. Det förde henne tillbaka till 2012 och artikeln om de sex männen från en fattig förort till New Delhi som hade bestämt sig för att »ha lite kul«. De hade lurat ombord den tjugotreåriga läkarstudenten Jyoti Singh och hennes pojkvän på en buss. Där hade de turats om att våldta henne med ett järnrör och slå pojkvannen sönder och samman, för att sedan slänga av dem vid vägkanten. Jyoti Singh hade dött av sina skador och händelsen ledde till protester över hela Indien och debatt kring de indiska kvinnornas utsatta situation.

Sara var så upprörd att hon knappt förmådde läsa, men nyfikenheten tog överhanden och hon surfade in på de indiska tidningarnas nätsajter, som inte hade lika etiska pressregler som i Sverige, för att försöka begripa vad som kunde utlösa en sådan handling. Men efter att ha läst en ingående beskrivning av hur de sammanlagt tretton männen vid ett och samma tillfälle bestraffat kvinnan med våldtäkt för att hon haft en relation med fel man orkade hon inte ta in mer. Hon klickade bort artikeln och öppnade upp Aftonbladets hemsida och den ständigt omdiskuterade svenska sexualbrottslagstiftningen och gränserna för ett nej. Det

som utlöst debatten denna gång var den kraftigt ökade invandringen till Sverige, som fört med sig ett nytt kulturellt fenomen med unga pojkar som tog sig större friheter mot svenska tjejer än vad svensk lag tillät. Frågan hanterades som en het potatis av det offentliga Sverige, men i kommentarsfälten på sociala medier var åsikterna desto mer frispråkiga. Diskussionen var uppdelad i två läger, där den ena sidans åsikter kunde sammanfattas med slutsatsen att allt var invandrarnas fel, medan den andra sidan kategoriskt konstaterat att svenska tjejer klädde sig så utmanande att de minsann fick finna sig i att bli tafsade på. Flera kvinnliga journalister som försökt ge sig in i debatten för att nyansera den hade blivit så påhoppade att de fått dra sig ur. Inläggen mot dem bestod av svordomar och beskrivningar av sexualsadistiska bestraffningar som bara någon med sjuk fantasi kunde komma på. Sara suckade och öppnade i stället utrikesministerns Twitter-konto. Nina Dahl, som vanligt insiktsfull och påläst, hade i en kärnfull tweet gjort en koppling mellan de både händelserna:

Även om de svenska nättrollens agerande inte går att jämföra med fysiska gängvåldtäkter, har de som sitter vid sina datorer och uttrycker sig på detta sätt samma nedvärderande kvinnosyn, raseri och primitiva beteende som männen som begår övergrepp i New Delhis slumområden. Mäns uppförande är ett globalt problem.

Sara gillade sin utrikesminister, trots att hennes flitiga användning av sociala medier och många år vid makten hade fått den svenska utrikespolitiken att bli nästan synonym med henne som person. Den kortväxta, rågblonda Nina Dahl med sina färgglada kavajer hade blivit en megakändis och var omtyckt av de flesta, oavsett politisk ståndpunkt. Och utanför Sverige var hennes varumärke i klass med kronprinsessans.

Tjänstemännen på departementet i Stockholm var inte fullt lika nöjda med hennes konstanta tweetande, som tagit udden av

dynamiken och kastat om rollerna i de interna diskussionerna om inriktningen på den svenska utrikespolitiken. I stället för att utrikesministern tog råd från tjänstemännen var det nu de som lydigt tog till sig Nina Dahls blogginlägg och tweets och försökte anpassa sina prydligt skrivna underlag efter dem.

Sara blåste i sin pappmugg för att få det rykande teet att svalna. Hon drack en klunk och började ta itu med högen av akter på sitt skrivbord. Överst låg en ansökan om förlängt visum. Den thailändska staten tog hårt på »overstay«, det vill säga utländska medborgare som dröjde sig kvar i Thailand längre än vad deras visum medgav. För varje dag som passerade datumgränsen tickade böter och den som inte betalade löpte risk att bli frihetsberövad. Sara var inne på sitt tredje år som konsulär handläggare på Sveriges ambassad i Bangkok, och pappershögarna hade vuxit i takt med inflyttningen av svenskar som behövde ambassadens hjälp. UD räknade med att det i snitt befann sig mellan 40 000 och 50 000 svenskar i landet, på tillfälligt besök eller bofasta. Thailand hade kommit att bli svenskarnas andra hemland.

14 |

Ett plingande ljud från mobilen avbröt Sara, just som hon skummat igenom blanketten och konstaterat att den behövde kompletteras. Hon böjde sig ner mot handväskan nedanför sin stol och vred runt kläppen i den ovala metallplattan med det ingraverade lilla mullbärstrådet. Hon drog in doften av äkta läder. Det var annat än den plastiga lukten från kopian hon haft när hon pluggade juridik. Den hade hon reflexmässigt skjutit in under sätet när tunnelbanan stannat till vid Östermalmstorg och juristtjejerna med äkta designväskor klivit på. I smyg hade hon studerat dem – pratsamma, till synes obekymrade tjejer med plattångat hår – som spred en citrusdoft av ck One i vagnen. Tjejer med stil, som inte behövde kliva upp i ottan för att ta pendeltåget från förorten.

Sara hade köpt sin Mulberry Bayswater på NK så fort hon

hade lyckats spara ihop de åtta tusen kronor den kostade. Hon kunde fortfarande minnas känslan av framgång när hon gick längs Biblioteksgatan med sin nya väska dinglande i armvecket. Egentligen var den inte alls henne stil, men den blev en symbol för henne: tjejen från Södertälje, med billig polyesterkappa från HM och en stor färgglad sjal runt halsen, som genom hårt arbete fått en av de åtråvärda platserna på Utrikesdepartementet. Nu behövde hon inte längre sitta och skumpa på pendeln från förorten, utan kunde välja att promenera till jobbet från lägenheten på Karlaplan som hon hyrde av UD. Hennes pappa hade kört glädjevarv med taxin runt kvarteret i Södertälje där de bodde och viftat med antagningsbeskedet genom de nedhissade rutorna. Uppriktigt lycklig över att allt slit genom åren, för att ge sin dotter ett liv han själv aldrig skulle få, äntligen hade burit frukt. Sara hade intalat sig att hon också var glad, någonstans djupt därinne. Men hon hade haft svårt att njuta av sina framgångar, eftersom hon alltid fokuserat på att prestera och sträva mot nästa mål.

Med enhandsfattning och sex snabba tryckningar med tummen knappade Sara in lösenordet på telefonen och läste meddelandet:

Fast i taxi i morgonrusningen. Surprise, surprise. Sätter du dig i luckan tills jag kommer?/Birgitta.

Sara skickade en tummen upp-symbol som svar. Hon tryckte på hemknappen och när bakgrundsbilden dök upp dröjde hon kvar med blicken. »Abou – pappa«, viskade hon tyst för sig själv och strök med fingret över bilden där han stod med armen runt hennes axlar. En svensk sommar på badstranden med sällsynt, klarblå himmel. Hon i orange bikini och han med den vita T-shirten han alltid hade på sig när han badade. Brukade säga att det var för att skydda sig mot solen, men i själva verket ville han slippa blickar och frågor om ärren på hans rygg och bröst, som anades

”Utstuderat, grymt, exotiskt.
En tankeställare för alla.”

(Anna Karolina, kriminalförfattare)

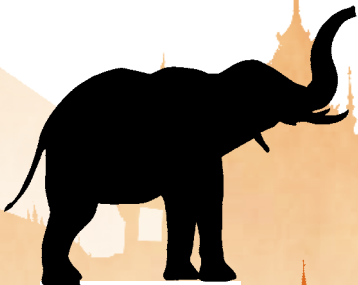
En elefant kommer lufsande längs Bangla Road i det bleka gryningsljuset. På djurets rygg sitter en död svensk man fastsurrad, naken på underkroppen. »*Alla människor är födda fria och lika i värde och rättigheter* ...« står det på lappen som är fastnålad på hans tröja – ett citat ur FN:s deklaration om mänskliga rättigheter.

Några dagar senare hittas ännu en svensk sexturist, dödad på liknande sätt. Sveriges ambassadör i Bangkok Viktoria Lindh förstår att hon står inför den största konsulära utmaningen sedan tsunamikatastrofen. Tillsammans med sina kollegor UD:s stjärnskott Sara Al-Mayahi, och den luttrade Birgitta Ståhl försöker hon lugna den oroade svenskkolonin i landet.

Samtidigt bedriver hon en egen brottsundersökning parallellt med den thailändska polisen, som är tyngd av korruption och byråkrati.

När Koh Lantas »starke man« ser ut att bli nästa offer, inser Viktoria att hon har lösningen mitt framför ögonen.

Förnedringen är diplomaten Tinna Lindbergs debutroman.

ISBN 978-91-86293-36-9

9 789186 129336 9

BLUE

BLUE PUBLISHING